

vilde lykkes at finde en Løsning. Han udtalte sin Paaskønnelse af, at der var Tid nok — og dermed indrømmede han altsaa, at der var Tid nok — til at finde en Løsning i Vinter, og han haabede, at der maatte findes en Løsning. Dog mente han — og støttede sig meget derpaa —, at der kunde komme Hjælp fra Folketingsmanden fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der har stillet et særligt Forslag i sit Blad „Tiden“, et Forslag, der ikke er kommet frem her i Rigsdagen, men som Folketingsudvalget ganske har skudt til Side, og som heller ikke er kommet frem til Diskussion i det andet Ting. Altsaa det ærede Medlem stølede mere paa Folketingsmandens Villie, Velvillie, end paa det Forslag, han har fremsat, og det ærede Medlem udtalte endvidere, at vel var de Radikales og de Konservatives Opfattelse meget fjernt fra hinanden, men det betød dog ikke og kunde ikke betyde, at man ikke kunde enes om dette Forslag. Det synes da, som om Forslaget i Aar har lidt mildere Vind end i Fjor at komme frem med. Af de konservative Aviser, der refererede Partimøderne i Gaar, og af, hvad det frikonservative Partis Ordfører har udtalt, faar man en Følelse af, at der er sket en Forandring, idet man er mere forhandlingsvenlig. Hvis det er Tilfældet, kan det godt forklares, thi der er nemlig siden sket det, at Befolkningen ved Folketingsvalget har faaet Lejlighed til at udtale sig, og den har ikke været af Højres Mening, men har givet Højre Uret og os Ret. Dette kunde heller ikke være anderledes, Befolkningen nu til Dags er jo saa politisk oplyst, at det ikke kan tænkes, at den vedblivende vilde finde sig i Overklassens Herredømme. De velhavende her i vort Samfund kan jo have det rigtig godt under en hvilken som helst Grundlov. Deres Penge kan skaffe dem deres Ønsker opfyldt, og hvis de endda ikke kan faa deres Ønsker opfyldt her i Landet, kan de jo rejse udenlands, hvor de mærker mindre til Grundloven og Grundlovens Ord. Men saaledes er Forholdet ikke for det store, brede, arbejdende Folk. For dette er Grundloven og Medbestemmelsesretten i vort Samfunds Anliggender den Trappe, ad hvilken det skal opad til lige Ret og til Menneskeret. Folketingsvalget har vist, at Befolkningen ikke lader sig holde tilbage, at den vil frem, og jeg er ikke ene om at nære den Overbevisning, at hvis Landstinget blev opløst, vilde Landstings-

valgene trods privilegeret Valgret give ganske samme Resultat som Folketingsvalgene. Det kunde jo tænkes, at det ikke blev Tilfældet; imod Forventningerne kunde jo Højre komme ind med samme knebne Flertal, som det nu har. Det er imidlertid næsten utænkeligt, thi jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at ogsaa de kongevalgte vilde blive opløst, og saa vilde der vel neppe være noget stort Haab i den Retning. Men selv om det skulde ske, vilde det Flertal, som saaledes blev bragt til Veje, være ganske spinkelt, næsten mere spinkelt end det Flertal, der i Øjeblikket raader i denne Sal. Det Flertal, der vilde komme, vilde være bygget, ikke paa Folkets Ønsker, men paa de enkelte Personers, de selvskrevede Vælgere, Ønsker og Interesser. De selvskrevede Vælgere under vor nuværende Valgordning har jo en meget stor Indflydelse, og de vil miste den, hvis Grundloven forandres saaledes, som det er foreslaaet. Man kan derfor forudsætte, at det kan være naturligt for disse Mennesker, at de vil beholde det, de har, og ikke vil give Afkald paa deres Privilegier. Men saa meget er sikkert, det tror jeg, man kan slaa fast, at enkelte Personers Interesser og Ønsker heldigvis ikke mere kan holde en Befolkning nede. Derfor vilde den Sejr, som Højre muligvis kunde faa ved en Landstingsopløsning, kun blive af kort Varighed, og jeg føler mig overbevist om, at de Vilkaar, som Befolkningen senere vilde give Overklassen, blev neppe saa gode som de Vilkaar, der findes i dette Forslag, hvilket jeg tydeligt udtalte, da Forslaget sidst var til Behandling her i Salen, hvor jeg paaviste, at dette Forslag i Virkeligheden var meget konservativt. Derfor raadede jeg i Fjor Flertallet til at optage Forslaget til alvorlig Forhandling. Flertallet gjorde det imidlertid ikke. Det kunde godt have gjort det. Jeg tror, det derved vilde have sparet sig megen Sorg og megen Ærgrelse. Man fejede Forslaget til Side ved en Dagsorden og troede, at man derved kunde fjerne saavel dette Forslag som det Forslag, Højre havde samlet sig om, og som jo var ganske umuligt, set med demokratiske Øjne. Men Følgerne udeblev jo ikke. Følgerne var det sidste Folketingsvalg, og det tilføjede Højre et Nederlag, som turde tjene dette Parti som en Advarsel om ikke at sætte Sagen paa Spidsen.

Hvis nu Højre atter mod Forventning skulde vise sig ganske umedgørligt, lige saa umedgørligt som sidste Aar, skulde